

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **A. Š.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení v Praze**, Křížová 25, PSČ: 225 08, o doplatek plného invalidního důchodu, k žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 16. 5. 2013, čj. „X“, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 16. 5. 2013, čj. „X“ se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím o námitkách rozhodla žalovaná dne 16. 5. 2013 tak, že své rozhodnutí ze dne 6. 2. 2013 zčásti změnila tak, že se doplňuje výrok – Doplatek plného invalidního důchodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. ve znění pozdějších předpisů náleží od 10. 1. 2008. Ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje.

V žalobě pak žalobkyně namítala, že dne 10. 1. 2013 proběhlo posouzení jejího zdravotního stavu a pracovní schopnosti, kdy na základě podnětu veřejného ochránce práv bylo jednáno též o posunutí data vzniku invalidity z 11. 1. 2006 na 9. 12. 1999, toto posudkový lékař uznal. Její vážné zdravotní problémy započaly již v dětském věku, v r. 1999 jí bylo 17 let a jednalo se tak o invaliditu z mládí a s ní související vyšší vyměření důchodu. Na základě svého rozhodnutí ze dne 6. 2. 2013 jí však žalovaná vyplatila doplatek pouze za pět let zpětně od zjištění nároku, tj. od 10. 1. 2008. Žalobkyně v této souvislosti apeluje na ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP, tedy, že pokud došlo k chybnému výpočtu důchodu na základě pochybení ČSSZ, měl jí být doplacen důchod od 1. 1. 2006. Za pochybení považuje skutečnost, že v r. 2006, kdy jí byl přiznán plný invalidní důchod ve výši pouhých 3.071,- Kč měsíčně, byly k dispozici v řízení již podklady pro to, aby bylo datum vzniku její invalidity stanoveno na 9. 12. 1999, na což opakovaně poukazovala, její námitky však byly vždy ústně žalovanou zamítány. V rozhodnutí ze dne 16. 5. 2013 trvá žalovaná na stanovené výši doplatku od 10. 1. 2008 dle § 56 odst. 1 písm. b) ZDP a potvrzuje rozhodnutí ze dne 6. 2. 2013 s odůvodněním, že výpočet důchodu k původnímu datu přiznání dne 11. 1. 2006 byl proveden z jiných podkladů, na základě posouzení zdravotního stavu ze dne 23. 2. 2006. Přestože výše důchodu byla vypočtena jako rozdílná, nižší, nelze tuto skutečnost s ohledem na jiné podklady považovat za pochybení, v rámci posouzení v r. 2006 prý nedošlo k pochybení (přehlédnutí skutečnosti, početní chybě, nebylo použito nesprávných podkladů). Došlo pouze k nesprávnému vyhodnocení zdravotního stavu, dle ČSSZ posudkový lékař neopomněl žádnou skutečnost, pouze ji posoudil jinak, což nelze považovat za nesprávný postup. S takovým hodnocením ovšem žalobkyně nesouhlasí, v tu dobu již stěžejní materiály lékař měl. Žalobkyně poukazuje i na závěry veřejného ochránce práv. ČSSZ rovněž namítá, že žalobkyně v r. 2006 proti rozhodnutí nevyužila řádné opravné prostředky, ani mimořádné, v tu dobu však takového jednání nebyla, pro dlouhodobě vážný zdravotní stav a akutní naprostou dekompenzaci, takových úkonů vůbec schopna, nemohla uvedeným možnostem ani porozumět, natož v nich jednat. Několikrát se později obrátila na OSSZ, ale pomoc v řešení jí byla odmítnuta. Žalobou chce žalobkyně docílit doplatku invalidního důchodu za delší období.

Žalovaný správní orgán reagoval na žalobu vyjádřením ze dne 8. 8. 2013, v němž uvedl, že stanovení data vzniku invalidity, stejně jako jejího stupně, je věcí odborného lékařského posouzení zdravotního stavu posuzovaného. Pokud posudkový lékař neopomněl jakýkoliv podklad či okolnost uvedenou v podkladu, pouze ji posoudil jinak, odlišně, nelze to považovat za nesprávný úřední postup. Jedná se o nesprávné vyhodnocení podkladů, v jehož důsledku byl datum vzniku invalidity stanoven chybně. Toto chybné vyhodnocení zdravotního stavu a chybné stanovení data vzniku invalidity však rozhodně nelze považovat za nesprávný úřední postup dle citovaného ustanovení zákona, doplatek důchodu proto žalobkyni náleží pouze za dobu pěti let od uplatnění nároku. Žalovaná proto navrhuje zamítnutí žaloby, náklady řízení neúčtuje.

Soud se souhlasem účastníků řízení rozhodl ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2001 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.).

Napadeným rozhodnutím žalované o námitkách ze dne 16. 5. 2013 reagovala žalovaná na námitky žalobkyně, které byly uplatněny proti rozhodnutí ze dne 6. 2. 2013. Původním rozhodnutím došlo k přiznání plného invalidního důchodu, a to od 9. 12. 1999 (na základě čl. II. bod 1 zákona č. 306/2008 Sb. a ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP ve znění platném do 31. 12. 2009) ve výši 4.805,- Kč. V rozhodnutí pak následují výpočty důchodu dle jednotlivých nařízení vlády, dle nichž probíhaly valorizace dávek, s tím, že od ledna 2009 pak náleží dávka v celkové výši 7.422,- Kč. Pod bodem II. pak žalovaná rozhodla, že podle čl. II bod 8 zákona č. 306/2008 Sb. se plný invalidní důchod ve výši, v jaké náležel k 31. 12. 2009, považuje od 1. 1. 2010 za invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, s tím, že na základě dalších valorizačních opatření tento se od ledna 2013 zvyšuje na celkovou částku 7.925,- Kč. V rozhodnutí se mj. uvádí, že doplatek důchodu náleží podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) ZDP pět let zpět od zjištění nároku, tj. od 10. 1. 2008.

Rozhodnutím o námitkách ze dne 16. 5. 2013 pak žalovaná změnila zčásti své prvoinstanční rozhodnutí tak, že doplňuje výrok : Doplatek plného invalidního důchodu podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP náleží od 10. 1. 2008, ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění žalovaná odkázala na § 56 odst. 1 písm. b) ZDP s tím, že žalobkyni náleží doplatek důchodu pět let zpětně od posouzení ze dne 10. 1. 2013, tedy od 10. 1. 2008, s tím, že výpočet důchodu k původnímu datu přiznání dne 11. 1. 2006 byl proveden z jiných podkladů, a to na základě posouzení zdravotního stavu ze dne 23. 2. 2006 a jiného data vzniku invalidity dne 11. 1. 2006. Přestože tak jeho výše byla po provedeném výpočtu rozdílná, nižší, nelze tuto skutečnost s ohledem na jiné podklady považovat za pochybení, nedošlo k přehlédnutí okolností, která již byla v podkladech v době rozhodování v r. 2006, ani nebylo použito nesprávných podkladů, nedošlo k početní chybě či záměně podkladového materiálu, došlo pouze k nesprávnému vyhodnocení zdravotního stavu, příslušný lékař pouze posoudil věc jinak, což nelze považovat za nesprávný postup ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP. Pro takové účely slouží řádné a mimořádné opravné prostředky, které nebyly využity. Od 1. 1. 2006 tak nelze provést doplatek dávky. Dále žalovaná odkazuje na ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., kdy na řízení o námitkách se vztahuje správní řád a na ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle něhož učinila výrok současného rozhodnutí.

Z dávkového spisu žalobkyně plyne, že dne 25. 1. 2006 podala žalobkyně žádost o plný invalidní důchod, dne 23. 2. 2006 došlo k jejímu posudkovému posouzení lékařem OSSZ Trutnov, který mj. v posudku uvádí, že žadatelka od dětství léčena na psychiatrii, opakované hospitalizace na psychiatrii, pro dekompenzaci zdravotního stavu hospitalizována na psychiatrickém oddělení Pardubice od 4. 12. 2005 do 11. 1. 2006. Lékař stav uzavřel jako mánii s psychotickými příznaky, mj. měl k dispozici i propouštěcí zprávu z hospitalizace pacientky v PL Havlíčkův Brod z prosince 1999 s dg. akutní polymorfni psychotické poruchy s příznaky schizofrenie, s dalším ambulantním sledováním. Podkladem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pacientky je závažné psychické onemocnění, pro které byla opakovaně nutná hospitalizace, trvá nutnost ambulantní péče, míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti lékař stanovil ve výši 70 %, a to zařazením do kap. V, pol. 3 a

písmene c) vyhlášky č. 284/1995 Sb. v platném znění, s tím, že její pracovní zařazení je možné jen se souhlasem ošetřujícího psychiatra v rámci pracovního pokusu. Jako datum vzniku invalidity je stanoven 11. 1. 2006. Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2006 byl žalobkyni přiznán od 11. 1. 2006 plný invalidní důchod podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) ZDP ve výši 3.071,- Kč.

V dávkovém spisu se dále nachází záznam pro oddělení 123, vypracovaný v oddělení 311/2 (interní přípis žalované ze dne 30. 1. 2013), kde se uvádí, že dne 10. 1. 2013 byla z podnětu veřejného ochránce práv na pokyn odb. 62 provedena mimořádná kontrolní lékařská prohlídka, v rámci níž byl vypracován posudek, dle něhož je žalobkyně posouzena do 31. 12. 2009 jako plně invalidní dle § 39 odst. 1 písm. a) ZDP ve znění platném do 31. 12. 2009 a od 1. 1. 2010 pak jako invalidní ve třetím stupni dle § 39 odst. 2 písm. c) ZDP. Den vzniku invalidity byl tímto posudkem nově stanoven na 9. 12. 1999 (invalidita vznikla před 18. rokem věku). Dále se zde uvádí, že řízení je zahájeno z moci úřední a uplatnění nové žádosti žalobkyní není nezbytné. Je zde i rozbor nastalé situace s tím, že doplatek náleží od 10. 1. 2008, pokud se nejedná o situaci, upravenou § 56 odst. 1 písm. b) třetí věta ZDP, tedy, že by byl důchod přiznán od pozdějšího data, než od jakého náležel, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení. V souladu s čl. II. bodem 14 zákona č. 306/2008 Sb, ve znění pozdějších předpisů, se v takovém případě doplatí důchod za dobu před 1. 1. 2009 ve výši, v níž důchod správně náležel, nejvýše však v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými ke dni 31. 12. 2008 (tzn. nejvýše tři roky nazpět) a doplatek by tak náležel od 1. 1. 2006 (toto posouzení však není v kompetenci odb. 31).

Soud konstatuje, že součástí dávkového spisu žalované, vedeného pod rodným číslem žalobkyně, je i přípis veřejného ochránce práv ze dne 20. 6. 2013, v němž VOP vyjadřuje svůj názor na danou věc s tím, že je přesvědčen, že s ohledem na skutečnost, že sama ČSSZ ve svém vyjádření uvedla, že rozhodujícím odborným nálezem, který nepochybně dokládá posudkově významné skutečnosti pro uznání invalidity, je v této věci propouštěcí zpráva z PL Havlíčkův Brod ze dne 9. 12. 1999, a tento nálezn byl součástí spisu již v době původního rozhodování o žádosti jmenované o invalidní důchod, jedná se o situaci, upravenou ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP v tom smyslu, že v daném případě došlo k chybnému přiznání důchodu nebo jeho nepřiznání od okamžiku vzniku nároku na něj na základě pochybení orgánu sociálního zabezpečení a důchod měl být doplacen již ode dne, od něhož náleží. Přiznání doplatku důchodu za dobu před 1. 1. 2006 však brání přechodné ustanovení zákona č. 306/2008 Sb., který tuto možnost zavedl, s ohledem na dříve platné právní předpisy. Za dobu před 1. 1. 2009 se důchod nebo jeho zvýšení doplatí ve výši, v níž důchod správně náležel, nejvýše v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými ke dni 31. prosince 2008, tedy maximálně tři roky zpětně. S názorem žalované, jak vyjádřen výše, zde ombudsman nesouhlasí, uvádí, že dle jeho názoru došlo v daném případě k nesprávnému postupu na straně orgánu sociálního zabezpečení a svůj názor opírá o nedostatečné a nenáležité zjištění skutečného stavu věci, tedy, že v daném případě nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když v rámci posuzování zdravotního stavu žadatelky a její invalidity se správní orgán

spokojil s nepřesvědčivým posudkovým závěrem a došlo tak k vadě správního řízení o její žádosti. VOP konstatuje, že posuzování zdravotního stavu žadatele a jeho invalidity je sice odbornou medicínskou činností, je však ale i nedílnou součástí správního řízení ve věci nároku na důchodovou dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a podléhá pravidlům stanoveným obecně závaznými právními předpisy, na postup posudkových lékařů se tak dle jeho přesvědčení vztahuje jak zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, tak i zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. V jeho ustanovení § 3 je pak uvedeno, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky, uvedenými v ust. § 2 tohoto, tedy i zásadou legality, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. VOP pak zde konstatuje, že pokud by byl zdravotní stav žalobkyně správně posouzen již v r. 2006, náležel by jí bez dalšího doplatek důchodu již od r. 2003, v souladu s ust. § 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, v tehdy účinném znění. VOP pak na základě ust. § 18 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, má za to, že žalovaná pochybila, když jednak nestanovila správné datum vzniku invalidity, a jednak poskytla doplatek důchodu za nesprávné období, první pochybení již bylo napraveno v průběhu šetření.

Žalovaná reagovala přípisem ze dne 22. 7. 2013, v němž popsala výsledek jednání jednotlivých oddělení žalované. V něm se, i s ohledem na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek 3 Ads 94/2010-99), přiklonila k závěru, že se o nesprávný postup ve smyslu výše cit. ustanovení § 56 ZDP v daném případě nejedná, neboť došlo pouze k nesprávnému vyhodnocení zdravotního stavu účastníka řízení, kdy konkrétní okolnosti zdravotního stavu byly pouze posouzeny jinak. Toto odpovídá i důvodové zprávě k zákonu č. 306/2008 Sb., tedy, že se bude při případné aplikaci § 56 v souvislosti s výkladem „nesprávného postupu“ vyžadovat zejména jeho dopad na situace, kdy orgán sociálního zabezpečení přehlédne okolnost, která již byla obsažena v podkladech v době rozhodování, použije nesprávných podkladů, dopustí se početní chyby, zamění podkladový materiál, chybně stanoví věk potřebný pro vznik nároku na důchod, provedení snížení důchodu, přestože k němu dojít nemělo, nezvýší důchod, přestože k zvýšení dojít mělo. Je odůvodněné, aby v těchto případech, ve kterých má orgán sociálního zabezpečení k dispozici všechny podklady plně a jednoznačně prokazující nároky oprávněného, náležel příslušný doplatek důchodu, jako plnění dlouhodobého charakteru.

Soud na základě výše uvedených skutečností shrnul, že v daném případě není mezi účastníky řízení pochyb o tom, že plná invalidita žalobkyně je tzv. invaliditou z mládí, tedy, že její vznik spadá do období před dovršením jejího 18. roku věku, zcela konkrétně pak k datu 9. 12. 1999. Spor je veden o to, zda-li za situace, kdy toto datum vzniku plné invalidity bylo určeno až v rámci mimořádné kontrolní lékařské prohlídky, provedené posudkovým orgánem z podnětu veřejného ochránce práv, lze hovořit o naplnění pojmu „nesprávného postupu“ žalované z r. 2006, kdy za přítomnosti obdobných podkladů, resp. všech podkladů, k tomu potřebných, došlo

k stanovení jiného, pozdějšího data vzniku invalidity žadatelky, tedy naprosto konkrétně, zda tento posudkový omyl posudkového lékaře je takovým pochybením žalované či není.

Z ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, plyne, že zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náležel, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

Z Důvodové zprávy k zákonu č. 306/2008 Sb., změna zákona o důchodovém pojištění a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, **k bodu 70 mj. plyne,** že platnou úpravu se navrhuje dále změnit v případech, kdy k zamítnutí žádosti o důchod nebo k přiznání důchodu v nižší částce, než náleží, dojde v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení, tj. zejména tehdy, jestliže orgán sociálního zabezpečení přehlédne okolnost, která již byla obsažena v podkladech v době rozhodování, použije nesprávných podkladů, dopustí se početní chyby, zamění podkladový materiál, chybně stanoví věk potřebný pro vznik nároku na důchod, provede snížení důchodu, přestože k němu dojít nemělo, nezvýší důchod, přestože ke zvýšení dojít mělo (zejména při hromadném zvyšování důchodů). Je odůvodněné, aby v těchto případech, ve kterých má orgán sociálního zabezpečení k dispozici všechny podklady plně a jednoznačně prokazující důchodové nároky oprávněného, náležel příslušný doplatek důchodu, jako plnění dlouhodobého charakteru, bez omezení.

Ze zákona č. 582/1991 Sb., ust. § 8 odst. 1 plyne, že okresní správy sociálního zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob pro účely sociálního zabezpečení a pro účely poskytnutí dávek a průkazu osoby se zdravotním postižením podle jiných právních předpisů při zjišťovacích a kontrolních lékařských prohlídkách, za tím účelem posuzují

- a) invaliditu a změnu stupně invalidity, a jde-li o pracovní úraz nebo nemoc z povolání, také skutečnost, že invalidita vznikla jako následek pracovního úrazu nebo nemoci z povolání; tato podmínka je splněna, pokud pracovní úraz nebo nemoc z povolání je jedinou nebo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu,
- b) dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav dítěte a jeho neschopnost vykonávat z důvodu tohoto zdravotního stavu výdělečnou činnost,

V odst. 4 téhož ustanovení se pak upravuje, že úkoly okresní správy sociálního zabezpečení uvedené v odst. 1 může plnit pouze lékař. V odst. 7 a 8 tohoto ustanovení je pak upravena povinnost okresní správy sociálního zabezpečení

podávat posudky o tom, zda zdravotní stav posuzovaných osob odůvodňuje poskytnutí dávky důchodového pojištění, a také, z čeho při posuzování dle odst. 1 je potřebné vycházet.

Z uvedených skutečností dospěl soud po přezkoumání věci k závěru, že povinností posudkového lékaře, který v r. 2006 posuzoval zdravotní stav žalobkyně, bylo provést správný posudkový závěr, neboť měl stejné podklady, jako lékař, který posuzoval její zdravotní stav a pracovní schopnost v r. 2013, měl tedy k dispozici stejné podklady, které ho měly dovést k závěru, že u žalobkyně se jedná o tzv. invaliditu z mládí, která vznikla k datu 9. 12. 1999. To, že lékař posudkové služby přehlédl skutečnosti, vedoucí k závěru o jiném datu vzniku invalidity žadatelky, je z pohledu soudu za výše popsaných okolností zcela jistě nesprávným postupem orgánu sociálního zabezpečení, neboť pokud soud předpokládá seriózní znalost příslušných předpisů, jedná se v dané věci jednoznačně o případ, přímo citovaný v důvodové zprávě shora, a to o přehlédnutí okolnosti, již obsažené v podkladech v době rozhodování, nehledě na to, že soud je přesvědčen, že výčet okolností, vedoucích k závěru o nesprávném postupu správního orgánu, uvedený v této zprávě, nelze vykládat jako taxativní, neboť je uveden výrazem „tj. zejména“, může tak předpokládat dle přesvědčení soudu i případy další, jednoznačně méně časté, tedy situace, které mohou v praxi nastat a které budou takto vyloženy. Soud v dané věci nemohl přistoupit na výklad správního orgánu, tedy, že jiné stanovení data vzniku invalidity posuzované, při existenci úplných podkladů, není pochybením ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP, neboť v tomto směru se zcela přiklání k názoru veřejného ochránce práv, kdy i soud je přesvědčen, že správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky, uvedenými v § 2 správního řádu, tedy i zásadou legality, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. V dané věci pak nelze ani přitakat správnímu orgánu, že je vyviněn nepodáním řádného či mimořádného opravného prostředku žadatelky, neboť správní řád předpokládá naplnění povinnosti řádného zjištění stavu věci již v průběhu samotného správního řízení. Pokud pak správní orgán poukazoval na dosavadní judikaturu k ust. § 56 odst. 1 ZDP a namítal např. znění rozhodnutí NSS čj. 3 Ads 94/2010-99, učiněné dne 18. 8. 2011, soud případnou spojitost současně souzené věci s uváděným případem neshledal, neboť v uváděném rozhodnutí NSS se jednalo o případ, kdy žalovaná v době rozhodování neměla k dispozici doklady o potřebné době pojištění žadatele pro vznik nároku na důchod a ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP tak bylo správně aplikováno toliko za dobu tří let zpětně.

Na základě výše popsaných skutečností pak soud dospěl k závěru, že v dané věci se jednalo o vadu řízení při rozhodování o žádosti žalobkyně o invalidní důchod, v r. 2006 se lékař, dle záznamu o jednání ze dne 23. 2. 2006, zcela zřejmě nezabýval dopadem psychického onemocnění žadatelky na období před 11. 1. 2006, od něhož odvíjel vznik její invalidity, přesto, že pro dřívější období její nezletilosti měl k dispozici veškeré podklady. Jak uvedeno výše, propouštěcí zpráva PL Havlíčkův Brod ze dne 9. 12. 1999 poukazovala na léčbu pacientky dětským psychiatrem v r. 1997 a její opakované hospitalizace v PL. Jak se i později ukázalo, datum vzniku

invalidity nebylo stanoveno správně, i když datum vzniku invalidity je skutečností, kterou je pro její význam pro vznik nároku na invalidní důchod nezbytné stanovit přesně a též přesvědčivě odůvodnit. Konečně, stejný nálezný prakticky později zdůvodňuje nové stanovení data vzniku invalidity žalobkyně, což samo o sobě potvrzuje soudem uvedené odůvodnění. Posudkový lékař se tak nevypořádal s dostupnými zprávami o zdravotním stavu žadatelky přesvědčivým způsobem, nepřihlédl ke všem zjištěním, jeho posudkový závěr tak, jak správně uvedl ve svém vyjádření veřejný ochránce práv, nelze vnímat jako přesvědčivý a proto nelze říci, že další postup správního orgánu byl správný, když na základě takto nedostatečně zjištěného stavu věci přiznal žalobkyni dávku od nesprávného data. Soud je přesvědčen, že zákonodárce měl při novelizaci ustanovení § 56 ZDP, která je svým smyslem předmětem dané věci, na mysli odstranění příkoří, která mají svým dopadem na poživatelé či žadatele o dávku důchodového pojištění zásadní ekonomický dopad v případech, kdy správní orgán pochybí, pokud mu takové pochybení lze po právu vytknout a soud je přesvědčen, že zásadní posudkový omyl v dané věci takovým případem je.

Závěrem soud rekapituluje důvod, pro který je potřebné provést nové řízení ve věci žalovanou, a tím je nové rozhodování o době, za kterou má být proveden doplatek důchodu žalobkyni. V tomto směru se soud zcela ztotožnil se závěrem veřejného ochránce práv, když dle přesvědčení soudu žalobkyni dle ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP náleží doplatek důchodu, na který jí vznikl nárok od 9. 12. 1999, od 1. 1. 2006, a to ve spojení s čl. II bod 14 zákona č. 306/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů, když důchod za dobu před 1. 1. 2009 se doplatí ve výši, v níž důchod správně náležel, nejvýše však v rozsahu stanoveném právními předpisy účinnými ke dni 31. 12. 2008 (nejvýše tři roky nazpět). Důvod takového doplacení soud jednoznačně spatřuje v dřívějším nesprávném postupu správního orgánu ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZDP, jak soud popsal shora.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšná žalobkyně žádnou náhradu nákladů řízení neúčtovala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. dubna 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně